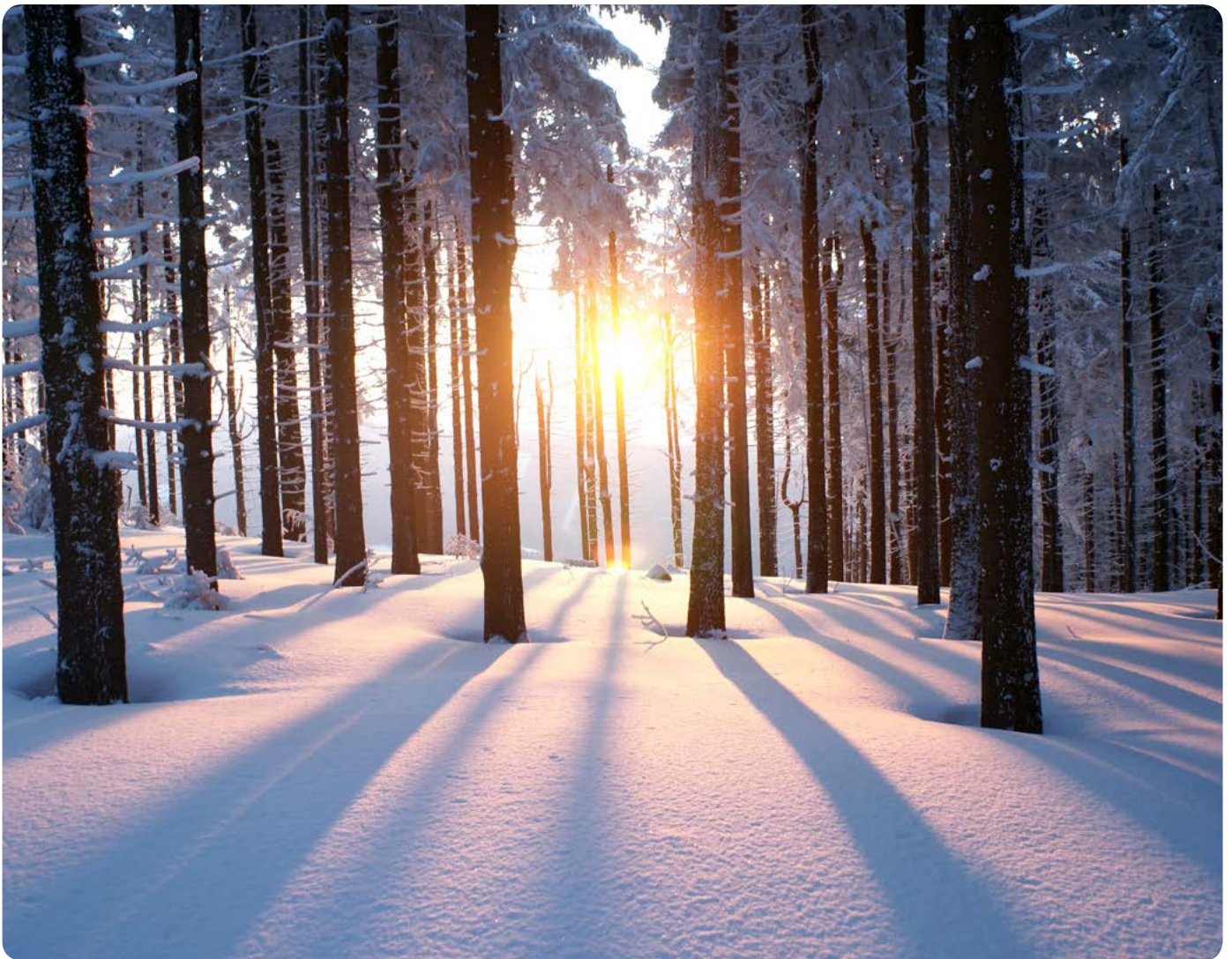

Bibel OCH BEKÄNNELSE

NR 1 2019 – ÅRGÅNG 33. FINLANDSUPPLAGA ÅRGÅNG 5

© DEPOSITPHOTOS

*För er som vördar mitt namn ska rättfärdighetens sol gå upp
med läkedom under sina vingar (Mal 4:2).*

BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Tidning för S:t Johannes evangelisk-lutherska församling, Finland. Utkommer med 4 nummer om året.

Redaktör: Ola Österbacka, Skolhusgatan 11 A 9, 65100 Vasa; tfn +358 50 339 6383; e-post: ola.osterbacka@sanktjohannes.info

Ansvarig utgivare: Hans Ahlskog

Internet: <http://sanktjohannes.info>

I gemensam nordisk redaktion även Ingvar Adriansson och Birgitta Erlandsson (redaktionssekreterare), Kjell Petter Bakken (layout) och Tor Jakob Welde.

Tidningen sänds till alla som meddelat intresse eller bidragit med gåvor.

Frivillig prenumerationsavgift kan betalas till IBAN: FI18 3131 1000 2060 07; BIC: HANDFIHH. Uppge namn och adress för tidningsmottagaren. För tidigare prenumerant ange referens 5005.

S:t Johannes evangelisk-lutherska församling

Vi tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levtt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda.

Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår församlings existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

Vår tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära.

Vi bekänner oss till de lutherska bekännelseskrifterna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår församlings enda grundval: Bibeln.

Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

Vi delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av mer än 30 kyrkor runtom i världen. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

Från redaktionen

Ljuset håller på att återvända till våra nordliga länder. Men tyvärr gäller det här bara i fysisk mening. I den andliga världen är det snarare så att mörkret håller på att ta över. Man behöver inte mycket följa med i nyhetsrapporteringen för att inse sanningen i aposteln Johannes ord: Hela världen är i den ondes våld (1 Joh 5:19). Falska nyheter, statsmord, terroristdåd, förakt för äktenskap och familj, aborträtt fram till födelsen – vi behöver inte räkna upp allt det mörka som förmörkar vår tid.

Som kristna kyrkor och församlingar har vi ett svar: Jesus har gett oss uppdraget att sprida hopp genom att visa på honom som är världens ljus. Han har gått in i det djupaste mörker för vår skull – för världen.

Förre Luleåbiskopen Bengt Jonzon har beskrivit det här mörkret i en psalm (finlandssvensk psalmbok nr 85):

*Hur mörkret tättnar i vår värld,
så mörk en natt ej fanns
som omkring Jesu sista färd
med kors och törnekrans.*

Men Jonzon beskriver också *det ljus som seger vann med kors och törnekrans*. För att det ljuset ska få sprida hopp i våra mörknande länder vill Bibel och Bekännelse arbeta. Denna tidning har utkommit som Lutherska bekännelsekyrkans organ under en lång tid, i Norge sedan 1980 och i Sverige sedan 1987. Från 2015 utkommer den också i en Finlandsupplaga, som ges ut av S:t Johannes evangelisk-lutherska församling i samarbete med LBK.

Från år 2019 har vi tillsammans gått in för att förstärka detta samarbete genom att bilda en gemensam redaktion, som drar upp riktlinjerna och synkroniserar arbetet med insamling och skrivning av artiklar. Varje land har en egen redaktion som gör detaljarbetet och sköter översättning till våra respektive språk. Alla upplagor har en gemensam layoutredaktör.

Det här gemensamma arbetet är en frukt av den gemenskap vi har mellan våra kyrkor, internationellt organiserad i KELK: Konfessionella Evangelisk-Lutherska Konferensen. Vår bön är att denna nya gemensamma satsning ska drivas av samma målsättning som Paulus uttrycker i sitt första brev till korintierna: *Jesus Kristus och honom som korsfäst*.

Den nordiska redaktionen:

NORGE:

Kjell Petter
Bakken
layouted.

Tor Jakob
Welde

SVERIGE:

Ingvar
Adriansson

Birgitta
Erlandsson

FINLAND:

Hans
Ahlskog

Ola
Österbacka

© DEPOSITPHOTOS

Jesu död - vårt liv

”Stunden har kommit när Människosonen ska förhärligas. Jag säger er sanningen. Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn. Men om det dör bär det rik frukt. Den som älskar sitt liv förlorar det, men den som sätter sitt liv sist i den här världen ska bevara det till evigt liv. Om någon vill tjäna mig ska han följa mig, och där jag är ska också min tjänare vara. Om någon tjänar mig ska han följa mig, och där jag är ska också min tjänare vara. Om någon tjänar mig ska Fadern ära honom.

Nu är min själ i ångest. Vad ska jag säga? Far, fräls mig från denna stund? Nej, det är för denna stund jag har kommit. Far, förhärliga ditt namn!” Då kom en röst från himlen: ”Jag har förhärligat det, och jag ska förhärliga det igen.” Folket som stod där och hörde det sade att det var åskan, andra sade att det var en ängel som talade till honom. Jesus svarade: ”Den rösten kom inte för min skull, utan för er. Nu går en dom över denna värld. Nu ska denna världens furste kastas ut. Och när jag har blivit upphöjd ifrån jorden, ska jag dra alla till mig.”

— — —
Vandra medan ni har ljuset så att inte mörkret övervinner er. Den som vandrar i mörkret vet inte vart han går. Tro på ljuset medan ni har ljuset, så att ni blir ljusets barn.”
Joh. 12:23-32, 35-36

När Gud älskar den i synd fallna mäskligheten, när han vill försona alla synder från världens begynnelse till dess slut, går han vägen upp mot Golgata. Han låter sig dömas som vår ställföreträdare. Efter fullbordad försoning träder han fram ur graven som den i vårt ställe rättfärdige. Han som var död men nu lever ger oss del i det eviga livet.

Detta är centrum i hela den bibliska historien. Varje stor och liten synd har i Jesu person blivit nedkämpad och tillintetgjord. Detta är Guds kärleksväg till oss. Han har betalat med sitt eget dyra blod. Han har i ditt ställe gjort allt det som du borde göra men inte klarat av, varit stark i prövningen, stått upp där du snavade och i frestelsen fått frestaren på flykten.

Varje år när vi närmar oss påsk hör vi om Guds Lamm som förs bort för att lida och dö på korset. Behöver vi höra det om och om igen? Av naturen är vi främmande för denna undervisning. Vi har en röst i hjärtat som hela tiden vill stöta bort det. Otron vill varje dag hålla oss borta från Guds kärlek och frälsning.

Därför behöver vår mänskliga otro utsättas för Ordets predikan, för den ständigt återkommande undervisningen om kärlekens väg. Därför måste också vi som kallar oss kristna och bär på otrons gamla människa om och om igen höra predikan om det som ondskan så

hånfullt kallar det ”gamla vanliga”, om Jesu död för våra synders skull och hans uppståndelse för vår rättfärdiggörelses skull. Därför dukas ständigt på nytt Herrens bord där evangeliet upprepas i instiftelseorden. Kristi lekamen och blod delas ut och vi förkunnar ”Herrens död till dess han kommer”. Jesu död krossade djävulens makt. Därmed kunde han lämna graven och inta platsen på Faderns högra sida, där också du en gång får vara med.

Översteprästen Kaifas sammanfattade vikten av Jesu lidande med orden: ”Det är bättre att en man dör än att hela folket dör.” Jesus var rättfärdig när han led för orättfärdiga. Skulden som vi hade till Gud kunde vi inte betala. Men Gud är till sitt väsen inte bara sträng och rättfärdig utan också nådig och barmhärtig. Och han tänkte verkligen på hur han skulle frälsa oss arma människor, hur vi som fallit så djupt skulle räddas utan att Guds krav skulle ställas åt sidan.

Kristus själv blev både överstepräst och offerlamm. Han frambar sitt offer åt Gud. Han dog för alla. Gud är oss nådig, hans vrede är stillad. Så finns nu ingen fördömmelse för dem som är i Kristus Jesus.

Detta är det gamla vanliga. Men är det inte en händelslös kristendom, våra enkla gudstjänster där vi i psalmer och textläsning prisar och ärar vår Herre?

Händer det något i gudstjänsten? Ja, syndaren blir varse sin synd och egen hjälplöshet. Den tunga bördan lyfts av. De röda synderna blir vita som snö.

Många reformerta kristna kan peka ut tid och stund när deras frälsning skedde och de blev Guds barn. Jag kan också fastställa tidpunkten för min frälsning. Den skedde i Jerusalem vid nionde timmen en fredag i april år 30. Då hände det som gör att vi får kalla oss kristna.

Kristus fick sitt liv för att ge det. Han levde för att dö. Han är hela tiden på väg från Betlehem till Golgata. Han liknar sig själv vid vetekornet, som alltid finns där för att dö, för att bli säd att så och bröd att äta. Skalet finns där för att brista, i annat fall kan kornet bara torka eller ruttna.

Jesus visste sin väg. Hans liv var inte målet, det var vägen till döden. Han fick livet för att ge det. När han talade om detta förstod lärjungarna inte vad han sa.

Vad hade härligheten med ångesten att göra eller vad hade han med ett vetekorn att göra? Döden var inte hans mål, den var vägen till livet, livet som han vann med sin död. Sådan är den för oss helt annorlunda härligheten.

Filosofen kan ge vishet och konstnären kan ge skönhet, men bara Gud själv kan ge det liv som spirar fram ur döden. För att ge det blev Gud själv människa.

Bara så kan vi få det. När vetekornet dör, bär det frukt.

”Nu är min själ i ångest. Vad ska jag säga? Far, fräls mig från denna stund? Nej, det är för denna stund jag har kommit. Far, förhärliga ditt namn!” Då kom en röst från himlen: *”Jag har förhärligat det, och jag ska förhärliga det igen.”* Vi hör återigen denna röst från himmelen. Rösten som Johannes beskriver hör vi på flera ställen i Bibeln. Petrus, Jakob

och Johannes hörde den på förklaringsberget. Det var en upplevelse som jag tror inte många kristna varit i närheten av. Ändå hör vi dem inte nämna denna händelse många gånger utan de behöll den inom sig. Jesus ville inte att de skulle berätta om den. Varför? Det var inte det lärjungarna skulle missionera om utan de skulle tala om korset. När Jesus gick ner från berget tillsammans med dem sa han: ”Berätta inte vad ni sett förrän Människosonen har uppstått från de döda.”

Den onde är en realitet. Jesus uppenbarades för att göra djävulens gärningar om intet. Hade det inte funnits någon fiende eller motståndare till Guds dyrbara ord hade vi inte behövt Guds ords predikan. Hade det inte funnits en som går omkring som ett rytande lejon och vill fånga oss i sitt garn hade vi inte behövt sjunga: ”Tag mig då Herre upp till ditt barn, lös mig från alla djävulens garn.” Gud vill med sitt ord föra dig och alla människor bort ifrån djävulens garn och istället fylla ditt liv med glädje och frid.

Under vårt liv här på jorden är vi ofta i fara och nöd. Vi behöver hjälp och behöver höra Jesus säga: Kom till mig ni alla som är tyngda av bördor, jag skall skänka er vila. Alla, säger han. Han drar inga gränser. Vi är tyngda av bördor på det ena eller andra sättet. Han lovar inte att ta bort alla bördor men han lovar oss vila i kampen. Och han bär oss på sina armar genom livet.

Vandra medan ni har ljuset så att inte mörkret övervinner er. Evangelisten Johannes har inget svårt språkbruk, ljus och mörker förstår alla. Att vandra i mörkret är ett mycket enkelt kristet språkbruk, det är att låna sitt öga och öra till det som strider mot Guds ord. Att vandra i mörkret är att stanna kvar

i en gemenskap där man tillåter sådant som strider mot Bibelns klara och tydliga lära. Därför, tro på ljuset medan ni har ljuset. De vise männen var på fel väg när de skulle söka Jesusbarnet, men ljuset ledde dem rätt. Han ska födas i Betlehem stod det skrivet hos profeten. De fick ta en annan väg för att de skulle finna ljuset. Så är det också för oss.

När de stora katedralerna med sina fina byggnader, skrudar och orglar ger en otydlig signal eller blandar sin undervisning med det som strider mot Bibelns klara undervisning, får vi ta en annan väg. Då går vägen till det enkla hemmet eller källarlokalen där två eller tre är församlade i hans namn, där man inte vill veta av något annat än Kristus och hans död. Där det gamla vanliga förkunnas söndag efter söndag.

När Jesus i evangelierna säger ”Se vi går upp till Jerusalem” visste alla vad han menade. Varje troende jude gick en gång om året upp till Jerusalem. Man gick till templet för att bära fram sin offergåva och få förlåtelse för sina synder. Sista kvällen innan man fick gå in genom portarna till Jerusalem läste man Ps 121: ”Jag lyfter mina ögon till bergen. Varifrån kommer min hjälp?” Nu var målet för resan nära. Man tackade Gud för att han skyddat och bevarat sina barn under den långa och svåra vandringen. Så är ljusets barn alltid på väg till Jerusalem.

Att under jordevandringen låta tankarna gå till Golgata i Jerusalem ger fröjd åt hjärtat. Det var där det stora undret skedde. Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Och han dog för hela världen. Han förklarade hela den fallna världen rättfärdig. Denna gåva får du ta emot gratis, den kostar ingenting.

Ingvar Adriansson

Jag skäms inte för evangeliet

Texten är ett utdrag i översättning ur Egil Edwardsens nya bok *Luthersk tro, som utkommit på norska inför julen 2018.*

Jag skäms inte för evangeliet. Det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, juden först men också greken (Rom 1:16).

”Jag skäms inte för evangeliet.” Om det någonsin funnits en människa som verkligen kunde säga detta måste det ha varit den som skrivit de här berömda orden, aposteln Paulus själv. Ganska säkert fanns det en period i Paulus’ liv då han inte bara skämdes för evangeliet utan förde en aktiv och inbiten kamp mot det. Han var en av evangeliets allra aktivaste förföljare. Med stor nitälskan förföljde han och satte i fängelse alla han kunde hitta som trodde på Jesus. Han skämdes inte över att hjälpa till vid steningen av den förste kristne martyren Stefanus. Obarmhärtigt förföljde han Herrens egna lärjungar. Vilken enorm förändring i livet hans omvändelse måste ha varit! Från att ha varit en inbiten förföljare av evangeliet blev han en ivrig förkunnare av det. Från den dagen Jesus mötte honom på vägen till Damaskus kunde han med allra största frimodighet säga: ”Jag skäms inte för evangeliet.”

Paulus var stolt över evangeliet. Han vigde hela sitt liv åt att förkunna det. Han diskuterade med lärda rabbiner och hedniska filosofer. De som ansågs vara de kloka och visaste bland människor hånlog åt honom och gjorde narr av honom eftersom han försvarade och trodde på något så dåraktigt som evangeliet om Jesus Kristus, den korsfäste.

När han var i Aten, själva huvudsätet för dåtidens intelligens och kultur, förkunnade han evangeliet för de lärda grekerna. De kallade honom en pratmakare och gjorde narr av honom (Apg 17:18, 32). När han var i Caesarea vittnade han om evangeliet för kung Agrippa och landshövdingen Festus. Det slutade med att Festus ropade: ”Du är galen, Paulus! Din stora lärdom driver dig till vanvett” (Apg 26:24).

Men låt kungar och landshövdingar opponera sig! Låt lärda män säga emot! Låt dem göra narr, hånle och skaka på huvudet! Ja, låt dem förfölja och hata! Från den dagen då Paulus blev omvänd skämdes han inte för evangeliet. Inte bara det – han levde för evangeliet, han arbetade för evangeliet, han led för evangeliet, han dog för evangeliet.

Och så har det varit ända intill denna dag. Det är evangeliet som gett och ger de kristna kraft, mod

och motivation till att kämpa och arbeta för Herren. Hade det inte varit för evangeliet hade det inte funnits något andligt liv, ingen tro, inga troende människor, ingen kristen kyrka. Allt hade varit dött, andligt talat. Vi hade famlat i mörker.

Den som har tagit emot evangeliet i hjärtat vet att han äger något värdefullt, ja, något så dyrbart och värdefullt att all världens rikedomar, all världens visdom och kunskap blir som skräp i förhållande till det. Evangeliet är den kostligaste av alla pärlor, den dyrbaraste av alla skatter. För judar är evangeliet anstötligt. För hedningar är det oförstånd. För alla som blir frälsta är det den högsta visdom.

Men varför? Varför är evangeliet sådant? Vad är det med evangeliet som gör det till något så värdefullt och dyrbart att människor är villiga att bli hånade och bespottade för evangeliets skull? Varför är människor villiga att lida förföljelse, ja, gå i döden för evangeliets skull? ”Jag skäms inte för evangeliet”, säger Paulus. Hur kan han säga så? Hur kan han vara så frimodig och orädd i mötet med hela världens fiender?

Svaret på detta får vi om vi går till evangeliet självt och ser vad det innehåller, vad det egentligen är och vilken verkan det har.

Bibeln innehåller två huvud-

läror, lagen och evangeliet. Det är två olika läror som inte bör blandas ihop. Men om vi vill förstå lite av evangeliets härlighet hjälper det oss om vi först ser på lagen och hör vad den har att säga oss.

Vad säger lagen? Vad uppenbarar den för oss? Skriften säger: ”Vad som ges genom lagen är insikt om synd” (Rom 3:20). Här har vi som i ett nötskal en kort sammanfattning av allt det som lagen uppenbarar för oss: ”Vad som ges genom lagen är insikt om synd.” Lagen säger: Du ska, du ska inte. Du ska göra det och det och du ska inte göra det och det. Den säger: ”Var alltså fullkomliga, så som er himmelske Far är fullkomlig” (Matt 5:48). Du ska ha fullkomligt rent hjärta, fullkomligt rent sinne, fullkomligt rena motiv. Dina ord ska alltid vara fullkomligt rena. Dina gärningar ska alltid vara fullkomligt goda. Allt du tänker, gör och säger ska bara vara gott, inga hatiska eller syndiga tankar, inga sårande ord, inga onda gärningar. Du ska ha en fullkomlig kärlek både till Gud och till din nästa, dvs till alla människor vare sig de är vänner eller fiender.

Så talar lagen, och vi måste säga: Sådana är vi inte. Vi är inte fullkomliga. Vi syndar stort varanda dag i både tankar, ord och gärningar. ”Vad som ges genom lagen är insikt om synd.” Lagen uppenbarar en sanning som går ut

på att ”ingen rättfärdig finns, inte en enda” (Rom 3:10), att ”det inte bor något gott i mig, det vill säga i mitt kött” (Rom 7:18), att ”människans hjärtas tankar är onda ända från ungdomen” (1 Mos 8:21), att all vår egen rättfärdighet är som smutsiga trasor, att vi är vredens barn och under Guds förbannelse och därmed skyldiga evig förtäpelse.

Idag är det många som hävdar att det innerst inne i människan finns något gott. Det är många som säger att de tror på det goda i människan. Det gäller bara att skala bort det onda som samhället och miljön omkring oss har påverkat oss med så att det goda kan få komma fram och utvecklas. Människan har egentligen inte av naturen lust till det onda. I varje hjärta finns det en lust till det goda. Så heter det i vår tid.

Men Bibeln håller inte alls med om det. I Romarbrevet som versen i början är hämtad från skriver Paulus så här om hurdana människor är av naturen: ”De har blivit fyllda av all slags orättfärdighet, ondska, girighet och elakhet, de är fulla av avund, mordlust, stridslystnad, svek och illvilja. De skvallrar och förtalar, de hatar Gud och brukar våld. De skrävlrar och skryter, de är påhittiga i det onda och olydiga mot sina föräldrar, vettlösa, trolösa, kärlekslösa och hjärtlösa” (Rom 1:29-31). Låter

det här som att människan av naturen äger en inre godhet? Nej, Bibeln är fullständigt främmande för en sådan tanke.

Därför skulle det stå illa till med oss människor om inte Gud hade uppenbarat för oss något annat än lagen som säger oss vad vi skall göra och inte göra, hur vi skall vara och inte vara för att behaga honom. Psalmisten säger: ”Om du, Herre, tillräknar synder, Herre, vem kan då bestå?” (Ps 130:3)

Men Gud vare tack! Han har gett oss evangeliet! Och vad är det evangeliet innehåller? Evangelium – vad betyder det? Det betyder ”gott budskap”. Gott budskap för vem? För alla människor. Varför är evangeliet ett gott budskap? Därför att det berättar om Jesus Kristus, Guds Son. När därför Paulus säger: ”Jag skäms inte för evangelium”, menar han evangeliet om Jesus.

Om Jesus – i dessa två ord har vi hela evangeliets innehåll. Evangeliet är det glada budskapet, de goda nyheterna om Guds nåd i Kristus Jesus. Evangeliet berättar för oss om Jesus Kristus, Guds evige Son, som blev människa och bodde bland det fallna människosläktet för att friköpa det. Evangeliet uppenbarar vad Gud i sin gränslösa kärlek har gjort för oss fattiga och fördömda skapelser.

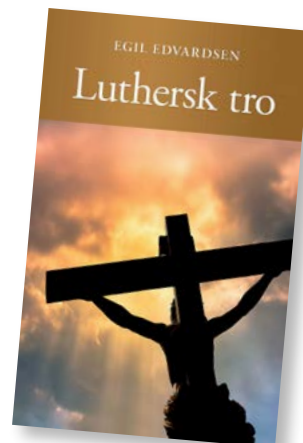
Egil Edvardsen

Boken **Luthersk tro** innehåller fyra föredrag om reformationens grunder av pastor Egil Edvardsen. Bokens syfte är att rikta fokus mot det som reformationen egentligen handlade om: rättfärdiggörelsen genom tron allena. Tre av föredragen hölls under jubileumsåret 2017 i norska bekännelsekyrkan. Ett fjärde föredrag innehåller en kortfattad genomgång av den lutherska tron sådan som vi finner den i de lutherska bekännelseskriterierna.

Boken är utgiven på norska på författarens eget förlag Scriptura.

Pris via Biblicums webbutik eller Logos förlag: **15 €**.

Webbutik: forlag.biblicum.se; sanktjohannes.info/logos-forlag/

Ignatius av Antiokia

Ignatius föddes år 37 e Kr i Mindre Asien (nuvarande Turkiet), troligen av syrisk härkomst. Han blev elev till aposteln och evangelisten Johannes och ca år 70 insatt som biskop i Antiokia i Syrien, vid Medelhavet nära gränsen mellan nuvarande Turkiet och Syrien. Antiokia var på den tiden Romarikets tredje största stad näst efter Rom och Alexandria. Där höll den första stora hednakristna församlingen till och där uppkom uttrycket ”kristen”/”de kristna” (Apg 11:26). Ignatius verkade som biskop i ungefär fyrtio år.

År 107 befallde kejsar Trajanus de kristna att liksom alla andra medborgare offra till de romerska gudarna. Att neka straffades med döden. Biskop Ignatius blev snart arresterad och sänd från Antiokia till Rom.

På väg till Rom skrev han sju berömda brev, sex av dem till olika församlingar och ett till den unge kristne ledaren Polykarpus som han på sin resa mötte i Smyrna. Breven vittnar om frimodighet

Ignatius, freskmålning i klostret Hosios Loukas, Grekland.

med tanke på den dödsdom han väntade sig. Han ser på sina bojar som ett smycke, en kedja av ”andliga pärlor”, och gläder sig över att

bli martyr i Rom – ”min födelse närmar sig”. Till den unge Polykarpus skriver han: ”Stå fast likt ett städ som man slår på. Det tillkommer en stor kämpe att få slag och att segra. Vi bör framför allt uthärda allt för Guds skull. Visa ännu större iver än hittills och lär känna tiden.”

Nattvarden kallar han ”odödlighetens läkemedel, ett motgift mot döden”, och han varnar för gemenskap med villolärare: ”Må ingen bli bedragen ... Lägg märke till dem som lär falskt om Kristi nåd som har kommit till oss, hur deras åsikter står emot Guds sinne. De bekänner inte att nattvarden är vår Frälsares Jesu Kristi kött som led för våra synder och som Fadern i sin godhet återuppväckte. Man ska hålla sig borta från sådana människor.”

I Rom stod Ignatius emot alla övertalningsförsök och blev slutligen dömd till döden och kastad till lejonerna i Flaviska amfiteatern, ”Colosseum”.

Tor Jakob Welde

Tips för evangelisation:

Utnyttja Biblicums bokrea!

Biblicums webbutik erbjuder många värdefulla småskrifter och böcker till fyndpriser under några vårveckor. Du kan välja **10 stycken småskrifter** ur namngivna titlar för **10 €** (normalt 4 €/st) eller övriga småskrifter och några andra titlar med **50 % rabatt**.

Förse dig med ett lager god litteratur för att ha med när du besöker vänner, går på sjukbesök eller behöver en present.

<https://forlag.biblicum.se>, eller Logos förlag

Kiasmer i Bibeln

Ordet kiasm kommer från den grekiska bokstaven chi som ser ut som ett kors: χ . En kiasm är en litterär stilfigur med spegelartad konstruktion. Ordet betyder egentligen ”korsställning” (Wikipedia). Ett enkelt exempel är ”om inte Muhammed kan komma till berget, får berget komma till Muhammed”.

Bibeln innehåller många intressanta kiasmer¹. Redan i Första Moseboken träffar vi på en betydelsefull kiasm. Det sker när vi kommer över från inledningen med skapelseberättelsen till den första fortsättningshistorien (hebr *toledót*), det ställe som bibelkritiken framställer som brytpunkten mellan två olika skapelseberättelser. I Biblicum nr 1–2/1985 skriver Seth Erlandsson om detta och beskriver hur 2:4 i själva verket är ett bevis för att det inte finns två olika skapelseberättelser. Versen kan enligt SFB 2015 framställas så här:

A Detta är himlens och jordens fortsatta historia
B sedan de skapats,
C när HERREN Gud
B´ hade gjort
A´ jord och himmel.

Jesus använde sig av många kiasmer i sin undervisning. En sådan är Matt 23:12:

A Var och en som upphöjer sig
B ska bli förödmjukad,
B´ och var och en som ödmjukar sig
A´ ska bli upphöjd.

Ett annat, något längre exempel, finns i Matt 6:24:

A Ingen kan tjäna två herrar.
B Antingen kommer han att hata den ene
C och älska den andre,
C´ eller hålla fast vid den ene
B´ och förakta den andre.
A´ Ni kan inte tjäna både Gud och mammon.

¹ En intressant blogg med många bibliska kiasmer och diskussion om olika sätt att strukturera verserna finns här: < <https://www.chiasmusxchange.com/> >.

En mycket fint uppbyggd kiasm är Johannesprologen, Joh 1:1–18. (För ett studium av denna se Rolf Lampas blogg <<http://rilnews.org/blogs/rolf-lampa/kiasmer-korsflätade-förstärkta-budskap-i-bibeln>>.)

I Josuas bok finns många kiasmer. Jag återger här två av dem som är de mest kända. Den första är Jos 1:5b–9, som utgör en del av Guds instruktioner åt Josua när Mose hade dött. Se figur 1!

Se hur välsignelsen öppnar sig inifrån utåt: genom att ha Guds lag nära oss (D) är vi angelägna att hålla fast vid allt det Gud befäller (C). Det ger styrka och frimodighet (B) och det innesluter oss i Guds löfte att alltid vara med oss (A).

På motsvarande sätt finns en kiasm i Josuas förmaningar till Israels folk innan han ska dö (Jos 23:5–13, se figur 2). Studera hur Gud lovar strida för folket så som han redan gjort, men hur avfall från hans ord leder till motsatsen mot det han lovar när de håller sig till honom.

När jag skulle förbereda predikan på söndagen efter jul valde jag som predikotext Gal 4:1–7. I studiet av texten lade jag märke till att också den här texten utgör en fin kiasm. (Figur 3)

Avsnittet börjar och slutar med att beskriva en *arvinge*. Det inledande läget är slavens. Han har inget arv, han är helt underställd sin herre. Men det är på samma sätt med barnen. De måste ha förmyndare tills det bestäms att de ska få rätt till sina arv. Det är också på samma sätt med oss.

Avsnittet avslutas med jubel: du är *son*, och därmed också *arvinge*! Gud har insatt dig som arvinge till sitt rike. Hur kan det komma sig?

Det beror på *Sonen*. Han sändes av sin Far. Tack vare honom har vi fått söners rätt, alltså till det himmelska arvet.

Och det utverkade han genom att låta sig *ställas under lagen*. Han gick frivilligt under förmyndarskap för att genom sitt heliga liv och sitt offer på korset friköpa oss som stod under lagen. Det här brukar vi kalla *det saliga bytet*. Textens mitt utgör det förunderliga som hände:

Gud sände sin Son – ställd under lagen – (vi) stod under lagen – vi fick söners rätt.

- A Så som jag var med Mose, så ska jag också **vara med dig**. Jag ska inte lämna dig eller överge dig.
- B **Var stark och frimodig**, ... Var bara stark och mycket frimodig
- C så att du **håller fast vid och följer all** den undervisning som min tjänare Mose har gett dig. Vik inte av från den vare sig åt höger eller åt vänster, så ska du ha framgång vart du än går.
- D **Låt inte denna lagbok vara skild** från din mun.
- D' **Tänk på den** både dag och natt,
- C' så att du **håller fast vid och följer allt** som är skrivet i den. Då ska du lyckas på din väg och då ska du ha framgång.
- B' Har jag inte befallt dig att vara **stark och frimodig**? Var inte rädd eller förfärad,
- A' för Herren din **Gud är med dig** vart än du går.

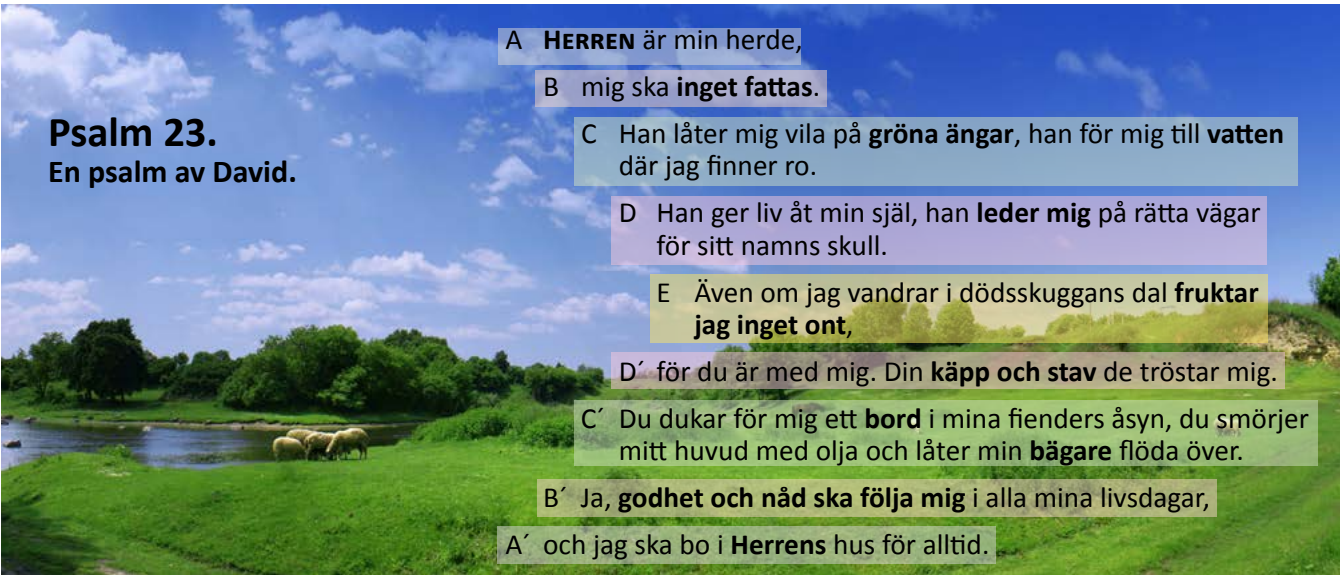
Figur 1: Jos 1:5b–9

- A Så länge **arvingen är omyndig** är det ingen skillnad mellan honom och en slav, trots att han är ägare till allt.
- B Han står under förmyndare och förvaltare **fram till den dag** som hans far har bestämt.
- C På samma sätt var det med oss. Så länge vi var omyndiga **var vi slavar** under världens makter.
- D Men när tiden var inne sände Gud sin **Son**,
- E född av kvinna och **ställd under lagen**,
- E' för att friköpa dem som **stod under lagen**
- D' så att vi skulle få **söners rätt**.
- C' Och eftersom **ni är söner** har Gud sänt i våra hjärtan sin Sons Ande, som ropar: "Abba! Far!"
- B' Alltså är du **inte längre** slav utan son.
- A' Och är du son är du också **arvinge, insatt av Gud**.

Figur 3: Gal 4:1–7

- A HERREN er Gud ska själv **driva undan dem** för er och jaga bort dem från er, så att ni kan **inta deras land** så som Herren er Gud har lovat er. ...
- B Vik inte av därifrån, vare sig åt höger eller åt vänster, och **ha inte gemenskap**
- C med **dessa folk som fortfarande finns kvar** här hos er. Nämn inte heller deras gudars namn ...
- D Nej, **håll er till HERREN** er Gud, så som ni har gjort ända till denna dag.
- E HERREN har fördrivit stora och mäktiga folk för er, och ingen har kunnat stå er emot intill denna dag. **En enda man** bland er jagade tusen framför sig,
- E' för **HERREN er Gud** stred själv för er, så som han hade lovat er.
- D' Var ständigt på er vakt så att ni **älskar HERREN** er Gud.
- C' För om ni vänder er bort och håller er till **dem som är kvar av dessa folk** här bland er
- B' och **gifter in er med dem** och har **gemenskap** med dem och de med er,
- A' då ska ni veta att HERREN er Gud inte mer ska **fördriva dessa folk** för er. De ska då bli en snara och en fälla för er och ett gissel för era sidor och taggar i era ögon tills ni blir **utrotade ur detta goda land** som HERREN er Gud har gett er.

Figur 2: Jos 23:5–13

Psalm 23.
En psalm av David.

A **HERREN** är min herde,

B mig ska **inget fattas**.

C Han låter mig vila på **gröna ängar**, han för mig till **vatten** där jag finner ro.

D Han ger liv åt min själ, han **leder mig** på rätta vägar för sitt namns skull.

E Även om jag vandrar i dödsskuggans dal **fruktar jag inget ont**,

D' för du är med mig. Din **käpp och stav** de tröstar mig.

C' Du dukar för mig ett **bord** i mina fienders åsyn, du smörjer mitt huvud med olja och låter min **bägare** flöda över.

B' Ja, **godhet och nåd** ska **följa mig** i alla mina livsdagar,

A' och jag ska bo i **Herrens** hus för alltid.

Var i Skriften står det exakt hur gammal jorden är?

Skriften ger ingenstans ett exakt datum för världens skapelse. Gud inspirerade inte Skriften med syftet att hjälpa oss slå fast ett exakt kronologiskt datum för skapelsen. Samtidigt lämnar Skriften helt klart inte rum för de miljoner och miljarder år som evolutions-teorier föreslår. Varför?

För det första presenterar Bibeln tydligt skapelse-dagarna som på varandra följande 24-timmarsdagar under en veckas tid. Första kapitlet i första Moseboken och Skriften i övrigt räknar inte med en långsam utvecklingsprocess från lägre stående arter till mer högtstående. För det andra leder oss de bibliska kronologierna i 1 Mos 5, 10 och 11 fram till Abrahams tid (omkring år 2000 f Kr). Från den tiden har vi historieskrivning från utombibliska källor bevarad. Bibeln lämnar inget utrymme för en längre tidsperiod mellan Adam och Abraham. Slutligen, även om det hebreiska ord som i Första Mosebok översätts med ”blev far till” inte alltid kräver ett strikt intervall på en generation mellan far och son, skulle man ändå förvränga den gängse betydelsen av termen om man försöker utvidga sambandet far – son till mer än några få generationer.

Varför insisterar vi på att de sex skapelse-dagarna var ”sex på varandra följande dagar av normal längd”? Kunde inte Gud ha gjort dessa skapelse-dagar betydligt längre?

Gud kunde ha skapat världen på vilket sätt han ville. Men frågan är inte vad han *kunde* ha gjort. Hur Gud valde att skapa världen och vad Bibeln uppenbarar om hans val är de relevanta frågorna. Första Mosebok kapitel 1 och 2 säger att Gud utförde hela skapelseverket under loppet av sex 24-timmars dagar. Dessa sex dagar följde på varandra i en strikt ordningsföljd tillsammans med den sjunde dagen och bildade så kalender-veckan så som vi än idag känner den.

Mose upprepar denna refräng utan variationer:

”Och det blev afton och det blev morgon. Det var den första (andra, tredje, osv) dagen.” Uttrycket visar tydligt att Gud använde ordet *dag* i betydelsen ”kalenderdag” och inte i betydelsen ”dagsljus” eller ”era”. Är detta en korrekt förståelse? Ja, eftersom numrering används för var och en av de sju dagarna i förening med ordet *dag* (första, andra, osv). En sådan numrering används aldrig i samband med det hebreiska ordet för ”dag” annat än i de fall där det är kalenderdagar som uppräknas. Ytterligare bevis för uttrycket *dag* i första Mosebok 1 och 2 kan hittas i 2 Mos 20:8–11. Där använde israeliterna sex ”dagar” till arbete och den sjunde ”dagen” var avskild för vila. Detta är en exakt parallell till Guds skaparaktivitet vid tidens begynnelse.

Varför är det så viktigt att hålla fast vid det Bibeln säger om skapelsen när det endast är tron på evangelium som frälser?

Om vi inte kan lita på Gud när det gäller vetenskapliga och historiska detaljer, varför skulle vi då kunna lita på honom när det gäller detaljer om evigt liv och frälsning? Att anklaga Gud eller hans inspirerade författare för fel eller inexakta uppgifter i någon del av hans uppenbarelse är detsamma som att misstänkliggöra alla delar av den.

Skriften gör ingenstans anspråk på att få vara det enda läromedlet för livets alla detaljer. Ändå är det så att det som den verkligen uppenbarar om sådant som hör till naturvetenskap och historia visar sig vara precis lika tillförlitligt som det den uppenbarar om livet och frälsningen. Psalmförfattaren uttrycker det så enkelt: ”HERRE, ge mig liv efter din nåd. Summan av ditt ord är sanning” (Ps 119:159–160) och ”HERRENS ord är rena ord” (Ps 12:7).

Ur *This We Believe, Questions and Answers* av Richard L Gurgel. Översättning: Hans Ahlskog.

En mirakelbaby

Varje liten baby är ett stort mirakel. Skaparen av allt liv är den som utför sådana mirakel, ”han som formade dig i moderlivet och som hjälper dig” (Jes 44:2). ”Dina ögon såg mig när jag bara var ett foster. Alla mina dagar blev skrivna i din bok, formade innan någon av dem hade kommit” (Ps 139:16).

Vid befruktning uppstår i sällsynta fall något fel i arvsanlaget som leder till att celler växer okontrollerat och bildar en tumör, så kallad druvbörd. Tumören växer inne i livmodern som växer snabbare än under en vanlig graviditet. Den orsakar onormal blödning under graviditeten och kan i undantagsfall utveckla sig till cancer. Diagnosen ställs med hjälp av ultraljud och blodprov. Behandlingen av druvbörd brukar vara att tumören avlägsnas genom skrapning.

När Stephanie var gravid i 17:e veckan upptäcktes genom ultraljud en tumör som växte i livmodern tillsammans med ett friskt foster. Läkarna rekommenderade henne att avbryta graviditeten och räknade upp livshotande risker: havandeskapsförgiftning, blödningar, cancer, skador på barnet. De trodde inte att babyen skulle klara 20 veckor.

Men abort var inte ett alternativ för Stephanie och Titus. Nu började en kamp för att klara graviditeten så länge som möjligt och nu stödde läkarna henne. Hon startade en blogg för att inte behöva upprepa alla detaljer så många gånger för vänner och släktingar. Där ber hon om förböner för sin hälsa och babyens tillväxt. ”Be att Herren som skapar nytt av ingenting ska fortsätta fylla oss med sin frid som varar för evigt. Den information vi fick idag kan få vilka föräldrar som helst i tårar men vi

var hela tiden fulla av tillförsikt och vi vet att det inte är vi som är författare till den här boken.”

I vecka 20 beskriver Stephanie vad hon såg på ultraljudet. ”Tumören växer tillsammans med babyen – just nu är den en aning större. Babyen är å andra sidan FELFRI. Oh dessa söta lemmar och ansiktsdrag. Vi såg dem så tydligt, t o m knäna. De små fingrarna och tårna. Vi såg allt. Denna lilla gnista av liv kunde ha släckts för fyra veckor sedan. Min peanut!”

Online hittade Stephanie berättelser av andra blivande mammor som fått liknande diagnoser och pressats att avbryta graviditeten. ”Jag har de sista tre veckorna gråtit mer över andra mammor än över mig själv och min egen baby. Jag förebrår inte dem utan läkarna som drev dem till det. Många läkare försöker inte ens visa en glimt av tro på att allt KAN gå bra. Nu lever dessa mammor med skuld förutom att de förlorat ett friskt barn. Mammor, ta till er mina ord

när jag säger att det alltid finns hopp. Sök en annan läkare som vill försöka tillsammans med dig. Jag lovar att det är värt det och att ditt lilla barn kommer att kämpa lika hårt som du. Jag känner en allsmäktig, kärleksfull Gud. En som vet vilken plan han har för mig. En som har tillåtit denna kamp för mitt bästa. Följ min resa även om statistik och artiklar online förordar abort. Låt mig bli till inspiration att ditt fina barn är värt att kämpa för.”

Varje vecka var ett delmål. Två gånger under graviditeten lades Stephanie in på sjukhus för att få magnesiumdropp som skulle motverka hjärnblödning hos barnet vid för tidig födelse. Det var en plågsam 24 timmars behandling. Hon fick också injektioner med steroider för att babyens lungor skulle utvecklas snabbare. Vecka 23 var en viktig milstolpe för då skulle babyen ha en chans att överleva.

I vecka 24 fick Stephanie en stor blödning och blev inlagd på sjukhus. Där kom hon att stanna i tio veckor. Det var en svår tid att vara borta från Titus och de tre sönerna. Men babyen växte bra och i vecka 34 förlöstes med kejsarsnitt en frisk och välskapad flicka på två kilo. Tumören plockades bort utan komplikationer. Men nu skedde ännu ett mirakel då Stephanie fick livshotande fostervattensemboli två gånger inom en timme. Hon beskriver hur hon kände kroppen stängas av, hon kunde inte prata eller röra sig. Men kroppen rättade till det. ”Jag vet vem som var hos mig där i rummet, och med det menar jag inte bara mina läkare”, skriver hon i bloggen.

Välkommen mitt lilla barnbarnsbarn Magnolia önskar din farmorsmor Birgitta Erlandsson.

Luthersk mission i Vietnam

Guds nåd har öppnat dörrar till en aldrig tidigare skådad missionsmöjlighet i det kommunistiska Vietnam.

Det hela började 2011 när Zang Lou, en ledare inom Hmong Fellowship Church (HFC) i Vietnam, såg en predikan på nätet av WELS Pastor Bounkeo Lor. Den klara förkunnelsen av lag och evangelium och budskapet om ren nåd genom Jesus Kristus var något han aldrig tidigare hade hört ... och han ville lära sig mer.

Samma år bjöd Zang Lou in Lor att komma till Vietnam för att utbilda HFC i sanningen om evangeliet. Lor gjorde sitt första besök år 2012. Sedan dess har Lor gjort över 24 olika resor till Hanoi, Vietnam. En del medlemmar från

Pastoral Studies Institute (PSI) började följa med honom för att hjälpa till med undervisningen på hans resor.

Vid varje besök som Lor har gjort till Hanoi för att undervisa, har ca 60 kyrkoledare deltagit för att lära sig mer om Bibelns sanningar. Dessa 60 ledare har i sin tur tagit med sig budskapet hem till sina landsbygdsförsamlingar och predikat budskapet om frälsning genom tro, inte genom gärningar. Det var något medlemmarna aldrig tidigare hade hört.

När Zang Lou först kom i kontakt med WELS var HFC en kyrka med 55 000 medlemmar. Den har tack vare WELS hjälp med utbildning vuxit från 55 000 till över 100 000 medlemmar och bildat många nya församlingar. HFC-

ledare har sett tillväxten och den glädje som den lutherska läran har fört med sig till församlingarna och har uttryckt en önskan om att bli en konfessionell luthersk kyrka.

Möjligheten

Budskapet om fri nåd mottagen från Jesus Kristus har ersatt de gamla lag-baserade predikningarna: Nåd har fört frid till Hmong Fellowship Church med följderna att kyrkans ledarskap har stabiliserats. Den kommunistiska regeringen i Vietnam har märkt denna positiva förändring.

Den vietnamesiska regeringen har inbjudit WELS att bygga en teologisk utbildningsinstitution i huvudstaden Hanoi

Detta är ett otroligt, oöverträffat tillfälle för WELS som för närvarande är den enda protestantiska kyrka som har tillstånd av den officiella regeringen att arbeta bland Hmong-folket i Vietnam. Herren öppnar en dörr för att nå ut till mer än två miljoner människor i denna folkgrupp som bor i Vietnam och omgivande länder. Men denna dörr kan bli stängd när som helst. WELS World Mission Team arbetar därför nu snabbt för att säkerställa att WELS fullt ut utnyttjar den tid som Herren har gett.

Fram till och med juni 2019 har WELS en pågående insamling med målet att få in två miljoner dollar för att köpa mark, bygga hus för studenterna och täcka driftkostnaderna de första två åren.

Materialet till denna artikel är hämtat från WELS hemsida. Läs mer om WELS missionshistoria i Vietnam på <https://wels.net/serving-others/missions/asia/vietnam/history/>

En kyrka som håller fast vid bibliska normer

Av Mark G. Schroeder, president i WELS, vår systerkyrka i USA.

Vi lever i en kultur där det ser ut som om normerna hela tiden ändras. Detta intryck får vi inte minst i nyheterna och i underhållningsprogram som inte bara berättar om kulturella strömningar utan också strävar att påverka dem. Människor som håller fast vid "traditionella" normer framställs ofta som trångsynta fanatiker, kärlekslösa och dömande hycklare, som varken vill eller kan rätta sig efter tidsandan.

För kristna är de värden vi håller kära inte bara traditionella normer som har stått sig genom tiderna. Nej, de normer vi försvarar är bibliska normer. Vi håller fast vid dem eftersom de är sanningar som Gud själv har gett oss. Det är Gud själv som har bestämt vad som är rätt och fel, vad som är rent och vad som är oanständigt, vad som är sant och vad som är sataniskt bedrägeri. Vi kan utan att be om ursäkt säga: "Vi tror på dessa sanningar eftersom de är Guds sanningar."

Äktenskapet

Vi håller fast vid äktenskapets okränkbarhet och hävdar att äktenskapet är en livslång förening mellan en man och en kvinna i ett förhållande som bygger på kärlek och trofasthet. När myndigheterna börjar omdefiniera äktenskapet som något annat än detta, och till och med kristna samfund mer och mer tvekar att hålla fast vid sanningen, fortsätter vi att hålla fast vid sanningen utan att be om ursäkt för det.

Vi säger ja till sexualiteten som Guds gåva och en välsignelse som han vill att vi ska bruka innanför äktenskapet. Det är bara i äktenskapet som sexuella relationer mellan en man och en kvinna ger

uttryck för den enhet Gud har upprättat, och det är ett vackert sätt för äkta makar att visa sin osjälviska kärlek till varandra. Vi tror att den välsignelse Gud vill ge genom denna gåva går förlorad och odeläggs när sexuella relationer sker utanför äktenskapet. Att hålla fast vid och försvara äktenskapet är inte bara att hålla fast vid traditionella normer. Det är att hålla fast vid bibliska normer.

Människolivets okränkbarhet

Vi håller gemensamt fast vid människolivets okränkbarhet. De som försvarar kvinnans "rätt att bestämma över sin egen kropp" bortser lätt från att beslutet inte bara gäller kvinnans kropp. Det är ett beslut som inte bara påverkar utan också avslutar en annan människas liv. Det är många som angriper oss för vårt motstånd mot abort. Som svar på det fortsätter vi att hävda att det endast är Gud som har rätt att ge och ta mänskligt liv – inte för att det är en traditionell norm utan för att det är en biblisk sanning.

Manligt och kvinnligt

Vi tillhör en kyrka som ofta anklagas för att hålla fast vid en omodern och verklighetsfrämmande syn på mansroller och kvinnoroller. Medan många kristna kyrkor har ändrat sin lära och med stolthet öppnat sina dörrar för kvinnliga präster har vår kyrka inte gjort det. Vi har med Guds hjälp hävdat att Gud i sin kärlek och visdom tydligt reserverat rollen att vara pastor och att utöva auktoritet i kyrkan åt män. Naturligvis är det varje församlings ansvar att ge kvinnor möjlighet att tjäna på ett meningsfullt och viktigt sätt.

Men vi håller alltid fast vid vår önskan att följa den anvisning Gud själv har gett oss i sitt ord.

Vår tro får sällan erkännande i den kultur som omger oss. De normer vi försvarar blir ofta mot-sagda, ifrågasatta och förlöjligade. När vi möts av kraftiga angrepp från ett gudlöst samhälle är det viktigt att inte bara minnas det vi är emot utan också det vi är för. Vaka troget över dessa normer. Försvara dem. Håll fast vid dem. Inte på grund av traditionen, utan för att de är bibliska.

Från Forward in Christ 11/08

Kapellbygge i Dunavtsi

Från Bulgarien rapporterar pastor John Vogt att man under hösten 2018 kunde inleda nybyggnad av ett kapell för den romska församling i Dunavtsi som vi stöder. Bilden nedan är från arbetet med grunden som gjordes i november.

Pastor Iliyan Itsov berättar att man tvingats göra ett uppehåll under vintern på grund av väderleksförhållandena, men att han kommer att sända nya bilder så snart bygget återupptagits. Vi har alltså orsak att återkomma till detta och också till hur arbetet bland romerna utvecklas.

Inte en av oss

Johannes sade till Jesus: "Mästare, vi såg en man som drev ut onda andar i ditt namn, och vi försökte hindra honom eftersom han inte följde oss." Men Jesus sade: "Hindra honom inte. Ingen som gör kraftgärningar i mitt namn kan sedan genast tala illa om mig. Den som inte är mot oss är för oss." (Mark 9:38-40)

Lärjungarna tycktes vara oroliga över Jesu verksamhet. De trodde att mannen som drev ut onda andar tog sig makten över något han inte hade rätt till. Tyvärr var lärjungarna mer bekymrade för sin egen privilegierade ställning.

Jesus behövde tillrättvisa sina lärjungar och det finns tillfällen då jag också behöver sådan tillrättvisning. Det är lätt att titta på dem som befinner sig utanför

mina egna kontaktcirklar och vara misstänksam mot dem. De kanske inte ber på samma sätt som jag. De kanske inte har samma vanor som jag. De kanske inte använder samma psalmbok och bibelöversättning som jag. Så kommer jag till samma slutsats som lärjungarna: de är inte en av oss.

Jesu undervisning får mig att tänka över mina slutsatser. Mannen som drev ut onda andar gjorde det genom Jesu makt. Jesus kändes vid honom som en som trodde på honom. Annars skulle Herrens befallning att inte stoppa mannen ha varit helt betydelselös.

Jesus fokuserade på vikten av att utföra arbete "i hans namn". Jag behöver alltid tillämpa allt som Bibeln lär om enighet med andra troende, men när troende verkar

i Jesu namn för att rädda själar genom tro på honom kan jag i stället för att stoppa och tysta ner dem vara tacksam för det goda Gud gör genom dem.

De lär om Jesus. De förkunnar den goda nyheten om frälsningen som Jesus vann genom sin död på korset. De leder syndare till kunskap om Guds förlåtelse genom deras Frälsare. Och Guds ord som de sprider i Jesu namn åstadkommer det som är Guds nådiga vilja – att själar blir frälsta.

Barmhärtige Frälsare, du som dog för att göra mig till din. Lär mig att prisa dig för alla som förtröstar på dig och glädja mig över alla som är ivriga att förkunna ditt frälsande namn. Amen.

Daily Devotions,
WELS hemsida wels.net

Lär dig katekesen med Quizlet

Quizlet är en gratis app du kan använda på din dator, läsplatta och mobil för att lära dig saker. Med denna app kan man variera mellan olika metoder att lära sig materialet.

Nu kan du även lära dig Luthers lilla katekes på Quizlet. Detta är ett hjälpmedel som kan vara särskilt lämpligt och nyttigt för blivande konfirmander. Men det är även ett tips till alla som vill fortsätta lära och repetera katekesen.

För att hitta den söker du på "Luthers lilla katekes" på Quizlet. Översättningen som använts är den blå Kuskekatekesen (Biblicums förlag, 2002, s 9–30).

"Saliga är de som lyssnar till Guds ord och bevarar det." (Luk 11:28)

När jag vänder blicken mot mig själv, kan jag inte förstå hur jag kan bli frälst.

Men när jag ser på Kristus, kan jag inte förstå hur jag kan gå förlorad.

Viktig undervisning om Bibeln och homosexualitet i en ny avdelning på Biblicums webbplats: <https://www.biblicum.se/biblicumforedrag/kampen-for-tron/>

På samma plats kommer efter hand undervisning om skapelsefrågorna och abort.

Kort om Predikarens bok

En underbar bok, ofta missförstådd, är Predikarens bok. En del har kallat den för en sur gubbes pessimism, men den predikar i själva verket på ett konkret och klagörande sätt om förnöjsamhetens gåva. Den handlar just om det som Paulus påminner Timoteus om: ”Gudsfruktan förenad med förnöjsamhet” (1 Tim 6:6).

En rätt förnöjsamhet förutsätter att man inser *hur förgängligt allt världsligt är*. Det är utgångspunkten för Salomos predikan. ”Förgängligt, förgängligt! säger Predikaren” (Pred 1:2). ”Jag såg allt som görs under solen, och se, allt är förgängligt och ett jagande efter vind” (Pred 1:14). Människan är en syndare som drivs av ”köttets begär och ögonens begär och högmod över livets goda” (1 Joh 2:16). Hon

jagar efter olika världsliga ting som om de var oförgängliga: jordisk rikedom, njutning, glädje, berömmelse. ”Den som älskar pengar blir inte mätt på pengar, och den som älskar rikedom får aldrig nog” (Pred 5:9).

Salomo hade fått rikedom och visdom mer än någon annan. Han byggde hus, planterade vingårdar, anlade trädgårdar, parker och vattendammar. Han hade mer boskap av oxar och får än någon annan, likaså silver och guld, sångare och sångerskor, ”en kvinna, ja, kvinnor”. ”Jag nekade inte mitt hjärta någon glädje” (Pred 2:4ff). Men världslig rikedom, visdom och glädje var förgängligt, icke bestående. ”Jag såg allt som görs under solen, och se, allt är förgängligt och ett jagande efter vind” (Pred

1:14). Det himmelska däremot, ännu osynligt men klart omvitnat i Guds ord, är evigt. Paulus skriver: ”Vi riktar inte blicken mot det synliga, utan mot det osynliga. *Det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt*” (2 Kor 4:18).

”Bli inte imponerad när någon blir rik, när hans hus växer i härlighet, för han får inget med sig i döden, hans härlighet följer inte med honom ner”, skriver psalmisten (Ps 49:17f). ”Vi har ju inte fört något med oss in i världen, och inte heller kan vi ta med oss något härifrån”, påminner Paulus (1 Tim 6:7). ”Lika naken som han kom ur moderlivet måste han gå bort igen. För sitt slit får han inget att ta med sig”, skriver Predikaren (5:14).

Ett litet utdrag ur en artikel av Seth Erlandsson

Bibeldag i Lepplax 30.3

Huvudtema: *Det heliga dopets sakrament*

Program:

- 13.00 Øyvind Edvardsen: *Skarpare än något tveeggat svärd*. Om nådemedlen och förhållandet mellan Ordet och sakramenten
- 14.15 Kaffepaus
- 15.00 Hans Ahlskog: *Sånger om dopet och nattvarden*
- 16.00 David Åkerlund: *Det heliga dopets sakrament*
- 17.00 En lätt saltbit
- 17.45 Ola Österbacka: *Självvårdande perspektiv på dopets dagliga välsignelser*
- 19 (ca) Dagen avslutas

Alla välkomna. Mat och kaffe kan betalas i frivillig kollekt.

På söndag 31.3 (midfastosöndagen) kl 11 hålls gudstjänst i Vasa, Settlementcentrum, under ledning av Øyvind Edvardsen. Sedan är det lunch och församlingens årsmöte.

VERKSAMHETSINFO

Gudstjänster

hålls normalt enligt följande:

Lepplax bykyrka: alla söndagar kl 13 utom den första i månaden.

Vasa, Settlementcentrum, Villag. 1: första, tredje och (oftast) fjärde söndagen i månaden kl 11.

För bibelstudier i Jakobstad kontakta David Åkerlund: tfn 044 796 6293.

Kontrollera aktuell info via vår webbkalender (verksamhet):

<https://sanktjohannes.info>

Via denna adress också information om inspelningar och direktsändningar (media).

E-post (styrelse och pastor) har formen fornamn.efternamn@sanktjohannes.info.

Vår ställföreträdare

Hans föräldrar brukade varje år gå upp till Jerusalem vid påskhögtiden. När Jesus var tolv år gick de upp till högtiden som vanligt, men när festdagarna var över och de vände hemåt stannade Jesus kvar i Jerusalem utan att hans föräldrar visste om det (Luk 2:41-43).

MARIA OCH JOSEF var goda judiska föräldrar. De uppfostrade sitt barn i Herrens fruktan. De lärde honom att hålla lagarna och högtiderna som Gud gett deras förfäder. Det var inte en engångsföreteelse att de reste till Jerusalem för att fira påsk. Denna resa var årligt återkommande i Jesu liv.

Vi kanske inte tänker att det var nödvändigt för Jesus att göra dessa resor. Men de var inte bara nödvändiga för att Jesus skulle lära sig följa lagen. De var nödvändiga för att han skulle vara vår Frälsare. Precis lika mycket som Jesus var vår Frälsare på korset var han vår Frälsare som baby och som tolvåring. Hans Fars vilja för honom började inte när han inledde sitt offentliga uppdrag. Hans Fars vilja för honom började inte plötsligt när han utsattes för frestelser eller spikades fast på ett kors. Hans Fars vilja för honom började i en krubba i Betlehem och fortsatte i templet i Jerusalem när han var tolv år gammal.

Påskfirandet kanske verkar vara något som tillhör det förflutna och inte direkt har med vårt

liv att göra, men vi behövde faktiskt att Jesus varje år gick till Jerusalem för att fira påsk. Han var tvungen att gå för att uppfylla sin Fars vilja eftersom vi inte uppfyllt hans Fars krav på oss att hålla lagen fullkomligt. Genom att sätta vår egen vilja över hans har vi brutit mot Guds bud. Om vi inte ser hur vi har syndat mot Gud kommer vi att glömma på vilket sätt Jesus har frälst oss.

Vi behövde en ställföreträdare som från födelse till död levde ett fullkomligt liv under Faderns krav. Vi behövde någon som levde fullkomligt i vårt ställe, om det så råkade vara en tolvårig pojke som firade påsk. Jesus var alltid just den ställföreträdare vi behövde. När han gjorde vandringen till Jerusalem gjorde han den både för att vara ett lydigt barn och för att lyda lagen som vår fullkomlige ställföreträdare och Frälsare.

Käre Jesus, det är sant att du har hållit Guds lag fullkomligt för mig. Trösta mig med det när jag tänker på mina fel och brister. Amen.